

SZÁNTÓ PIROSKA

Vésztörvéneyszék

„Színház a világ és benne a férfiak
és nők mindig csak játszanak”

– Már megint mit talált ki ez a kimustrált vén strici, mit tetszik szólni hozzá? Hogy én legyek az elnök, a lakóbizottságban, ki van adva, a rádióban beszélük, hogy nem sült le a bőr a pofájukról, hogy a származásom végett, hát mi közük hozzá –

Borzasztó ez a Juci. Legalább várná meg, míg beér a konyhába, de nem, ahogy kiszáll a liftből és megpillant engem a konyhaablakban, már kezdi, teljes hangerővel, végig a folyosón. Régi, szép, körfolyosós ház ez, minden konyhaablak odanyílik, mindenki hallja, hogy a Vasék takarítónője most jön, s hangos beszámolót tart, politikai véleményt hirdet, erkölcsbírálatot és rádiókommentárt zeng és a szexuális tapasztalatait is közli – öröm hallgatni. Nekem is öröm. Juci a világon semmiféle takarítónőhöz nem hasonlít. Gyönyörű alakú, ügyesen öltözködő, cikázó mozgású nő, s olyan teljesen érintetlen és ártatlan minden szellemi áramlattól, egyáltalán a szellem bármilyen megnyilvánulásától, mint egy fecskemadár. Pista szerint ugyan inkább egy tigris, akit valami módon megtanítottak takarítani, még hozzá kitűnően. Ócska bútorokkal, könyvekkel, képekkel zsúfolt, elképesztő nagyságú és áttekinthetetlen beosztású lakásunk ragyog a tisztaságtól, s maga Juci is

ragyog. Igaz, ha befejezi a munkáját, szigorúan megfürdik, s úgy bújik ki a fürdőszobánkból csillogó pirosra főve, társadalmi életre s mulatságra vágyva, hogy alig lehet távozásra bírni hat óra felé, pedig a munkaideje csak háromig tartana. De hát este jönnek hozzánk a fiúk, akik iránti heves érdeklődését nem is próbálja leplezni, nem rejti véka alá a véleményét, elmondja részletesen, külön-külön mindegyikükről, s néha rossz néven is veszi tőlem, hogy nem segítek neki az egyoldalúan induló szerelmi hadjáratban.

– A Kéry úr, ugye nem nő ember?

– Reménytelen eset, Jucikám – mondom szomorúan –, Kéry úr csak a kurvákat szereti, azért is nem nőült meg.

Juci a piros kis pulóverét igazítja feszesebbre a tükör előtt, majd elgondolkodva festi a száját, aztán felragyogva fordul hozzám:

– Igen? Ugyan, tessék neki megmondani, hogy én egy nagy kurva vagyok!

Ez persze nem igaz. Nagyon nem igaz. Csak szereti csinálni, s ezt nem titkolja, természetesnek érzi, és miért ne, mikor ezzel mindkét fél csak nyerhet, ahogy önmagát ismeri. De, sajnos, a férfiak álszentek és ostobák. Meg aztán – tessék elhinni, ez a demokrácia tönkreteszi a férfiakat. Azelőtt, ha végigmentem, ugye, itt, az Egyetem utcán, egyik férfi a másik után szólított meg, hogy „nem megyünk be valahová?”. De most – mind csak arra a bűdös szemináriumra szalad. Munka után!! Persze aztán a rossebnek sincs kedve a nőhöz!

Lehet, nem tudom. De attól félek, hogy az is beleszámít a férfiak közönyösségébe, hogy Juci a „demokrácia” előtt harmincéves volt, most meg negyven. Mindegy, senkit sem

szabad a hitéből kiverni. Nem is érdemes, Juci született optimista:

– Lehet, hogy Karcsi bezörög máma este – ezt már kihívóan mondta az éppen megérkező Pistának, de mindekelőtt Kormosnak adresszálva, az előszobaaajtóban.

Kormos nálunk lakik. Számtalan ok és okozat egymásra torlódása következtében, pontosabban Wehler Jolánkának, a szentendrei háziasszonyomnak az elképzelhetetlen és kibírhatatlan, semmihez sem hasonlítható szózuhatagának és kertvédelmének a következtében. Mert abban a padlás-szobában, amit műterem címén adott ki nekem, a forró padlástérben fürdőszoba gyanánt szereplő vödörrel és a hokedlin álló rozsdafoltos mosdótállal együtt, igazán nem zárhattuk ólomkamrába a vasárnapi vendégeinket, Juhász Ferencet és Erzsikét, Kormos Pistát és Klárit meg Réz Palit. A gyönyörű, ápolt virágoskertben sem lehattunk, a zöldség-gyümölcsösben különösen nem – érett éppen a kajszibarack s a málna, hát Jolánka le-fel masírozott az ágyások között, állandó monológjai egyikét darálta s sasszemmel nézett hol minket, hol a gyümölcsöt. Maradt a hatalmas diófás kert – a dió még nem érett, a fák alatt hűvösen zöldell a fű, ideális táborhely, nagyon messzire kerülünk a civilizációtól. Jolánka ide nem jön, őrzi a gyümölcsöskertet, nehogy átosonjon valamelyikünk s elloponjon egy szem barackot. Hát kétségtelenül Jolánka az oka, hogy Klári ráfelejtkezik Réz Pali dús, vörös mellprémjére, sőt egy hosszú fűszállal csiklandozni is kezdi. Mert itt mindnyájan fürdőruhára vetkőzünk, csak Kormos nem, ő mindössze a cipőjét húzza le, s a térdét átkulcsolva ül, szokatlanul rosszkedvűen. A szájában egy diófalevél, azt rágja.

– Kormos az egyetlen paraszt, csakugyan – neveti Juhász Feri –, azok hűsölnek így – ha ezt látná Lengyel Balázs.

Lengyel Balázs és Kormos ugyanis nemrég veszték össze, méghozzá jelenlétünkben és véresen, a hajdani parasztok táplálkozási szokásain. De Kormos csak legyint, az áramkör feszülése Pali és Klári között félreérthetetlen, annyira, hogy már nem is merünk csúfolódni velük, épp elég baj, hogy én, a hülye meggondolatlan fejemmel, az előbb elkurjantottam magamat: „A fák közt volt egy kecskebak, amiatt volt a nagy harag!”

Igazán észre kellett volna vennem magamat, szörnyű. Mindegy volt már. Berengár király nem húzta ki a kardját, nem ölte meg vetélytársát. De mire ősszel beköltöztünk Pestre, Kormos és Klári elvált, Pali Klárihoz költözött, Kormos mihozzánk az Eötvös Loránd utcába, Juci nagy örömére.

– Csakhogy van egy fiatalember a házban! Vas úrral nem kezdek én ki, tessék nyugodt lenni. Annál én jobban szeretem Piroskát.

– Igen? De azért ne takarítson topleszben, édes Jucikám, akármilyen szép a melle, jó? Különben is a Kormosnak most nagy bánata van, hiszen tudja, nem?

„Apu hod med be az a nagyelefánt az oroszlán barlangjába...” Juci a padlót keféli, ütemre táncol a parketten, dalol. „Apu hod med be, apu hod med be...” hangsúlyozva ennek az egész Pestet betöltő slágernek a rejtett – fenét rejtett, csak éppen nekem eddig fel nem tűnő –, de Jucihoz napnál világosabban szóló értelmét. – Tetszik tudni – mondja már évekkkel később egy parkettápolási ütemszünetben –, ha ezt a nótát hallom, valahogy mindig Kormos úr jut az eszembe. Hm.

Kormos egyébként főnyeremény, a világ legkellemesebb lakótársa. Felülmúlhatatlanul élvezetes minden szava – s ugyan ki volna olyan eszetlen, hogy firtatni kezdené, mennyi a költészet s mennyi benne a valóság, amikor elmeséli a közvetlen főnökének egy ünnepi vacsoráját, amire tegnap meghívták s a pendelyes gyermekeik asztali imáját: „Aki ételt-italt adott, Sztálin elvtárs legyen áldott.” Ó.

– De ha tudátok, milyen zsíros volt az a töltött csirke, parasztockák! El sem hiszitek, ugye?! És közben folyton arra gondoltam, hogy Annánk saját kezűleg hajkurássza a csirkét, megfogja, levágja, megkopasztja, de ezt, ezt a tollacskát, ami ott bökődik ki a farabúbján (ahogy egykor mondták a mezőgazdasági kétkeziek), azt rajta felejtette és nekem adja – piha és brrr, nem mondok mást. Nos, no? ki fog nekem békát? S hogyan került sor erre a meghívásra, hogyan, nos, barátim? Hát Burns az oka, az ő dala dal, ámbár a sört szereti, noha a ser butítja s álmosítja az embert – ki mondta ezt, ki írta ezt, no ki találja ki – te, Piri nem szavazhatsz – üsmerlek – vivát Keszthelyi Zoltán költő és aranyértulajdonos, de hogy egyik szavamat a másikba öltsem, Rakamaz elvtársnő, azaz más szóval Rakamaz elvtársnő hívott meg – belémpistult, mert szavaltam neki. Pistába pista, testük izmos, szárnyuk edzett, valamennyi törül metszett, mint a legények eleje. Egyszerűen vége lett a nőnek, rámnézett s könnyek szöktek a szemébe, megszánta a szegény csirkét-ritkán-evőt, aki vagyok, mert ugye az ember nemcsak pirítós kenyérral él Vaséknál. – (A jelenetnél én is ott voltam, véletlenül. Teván bácsi szobájába vittem be rajzokat, ő volt a képszerkesztő az akkor Ifjúsági Kiadónál – a vele való bánásmódért, remélem, külön tűzön sütik Rakamaz Annát a pokolban – de nemcsak

én, még legalább öt ember szorongott a lyuknyi szobában, a szavaló Kormoson kívül:

– „Hogy az udvart mint denevér – beröpdöste a falevél – És szürkült már az est – ... de még idején megszöktem én, s üstfoltozó maradtam.”

A törvénytés minimum háromszoros volt. Munkaidő alatt egy volt munkásnyúzó kapitalista [magyarul a híres Teván-nyomda hajdani tulajdonosa] megvetett szobájában, Szabó Lőrinc fordította Burns-verset szavalni – csak elhültem, mikor Rakamaz Anna bedugódott a már úgysis fulladásig teli szobába. De Kormosnak a pillája sem rezzent, kifejező gesztusa meg egyenesen Rakamaz felé irányult:

„S felállt ekkor egy nagy draba néember.”

Vártam, hogy összedűl a világ, de Rakamaz csak olvadtan motyogta: – Bűdös kölyök... azzal el. Ennyit a költészetről és a valóságról. Mert egyáltalán nem vacsorázott Kormos egy hét óta sehol. Csak nálunk, pirítós kenyeret.)

De most elhallgat, nem áll be a Réz Ádám és Czibor között kialakult gyufajátékba s az én szobám cserépkályhájához támaszkodva nézi a cipőjét. Általában nevetéstől ráncolódik az orra, de most a homorúvá vált kedves bohócarcán csurog a könny.

– Nincs feleségem – mondja. – Nőm sincs, apám se volt, a nagymama is meghalt, de a nagyapámnak macskaborból volt a dohányzacskója – tér magához, Cyranóra, a macskára mutat s már nevet megint, láthatóan szívből.

– Potomság.

– Szólni tetszett? – dugja be a fejét Juci, egy férfiinggel a kezében, éppen gombot varr rá, mindig luxusmunkának tekinti a varrást, őszinte boldogságomra, én utálok gombot felvarrni.

– Csak azt mondtam, Jucikám, hogy maga egy intelligens nő – csak nem az én ingemet istápolja, ó, asszonyi gondosság!

– Hát hogye! Épp most varrtam meg a Kormos úr ingjét, de már megyek is, nem tetszik arra jönni?

A tüzelőhiány ez időben állandó probléma nálunk, de Vas Pista szüleinél még égetőbb. De hát itt van Kormos, aki ha jókedvű, mindenre kapható. Most is roppant energiával fekszik neki a „széncsatának” – ahogy ő mondja. A csatának a legtitokzatosabb kelléke a kis-szekér, amivel Pista, Vas bácsi kíséretében megjelenik. Vas bácsi utál engem, föl se jön, a kapunkban áll, míg Kormos és én telehordjuk a pincéből a kis-szekeret – Vas Pistának tudni sem kell róla. Én megsajnálom a zordonan posztoló Vas bácsit, de Kormos erre is tud megoldást:

– Legalább ki tetszett szellőztetni az egész heti szobalevegőt – neveti, ahogy nekifekszik a szekérke rúdjának s indul – majd én húzom, Vas bácsi meg csak kapkodja fel, ami lepottyan útközben, hej vitézek, ma ökörsütő meleg lesz a Vilmos császár úton – te, asszony, maradj csak itthon, vacsorára megjövök diadallal egy Cillei, aki vagyok.

– De honnan a pokolból szerezted a kis-szekeret – érdeklődöm a hazatérő, most valahogy teljesen csüggedt Kormostól – vagy ez is még Lébényből származik, mint a cicellemadár? De ő csak legyint, nem felel, az ablak sötétjét nézi.

*

A kis-szekeret Juci adta kölcsön Kormosnak, mint másnap reggel kiderül, a házmesterüké, Kormos úr akkor este látta meg, mikor őt hazakísérte s ma érte szaladt. Juci ül a

hokedlin, ami valósággal remeg a felháborodott Juci kommentárjai üvöltő erejétől.

– Hát, tetszik tudni, hogy meglepett a dolog? Ez a Kormos nem tud beszélni a nővel! Egy író? Hogy költő, azt tetszik mondani? Nem mondott az nekem egy verset sem! Csak ült. Utána – (Juci még véletlenül sem nevezi nevén a szerelmi aktust, kizárólag a legkávéházibb módon említi, ami nekem sokkal disznóbbnak tűnik, sajnós) csak megkötötte a cipőfűzőjét és leült az asztalhoz. Nem szólt az egy szót se. Se azt, hogy csak volt itt valami, se hogy igyunk meg valahol egy fröccsöt, vagy hogy holnap hoz egy szál virágot, vagy befizet egy moziba, pedig most nem orosz film megy a Toldiba, itt szembe velem. Ilyet se láttam még, nem szól a nőhöz! Jó fél óráig bámulta az aszalterítőt – ez egy ember? Aztán csak annyi, hogy isten vele, Jucika – még egy kezicsókolomot is sajnált. No ezt se hívom el többet. Megpróbálom újra a balonost, most elutazik a felesége.

II.

Valami történt Kormossal. Jó, jó, nagy bánata van, de ez eddig sem akadályozta meg abban, hogy a hirtelen rátörő szomorúságát percek múlva szét ne röhögje, ne fordítsa a fejetetejére a legegyszerűbb vagy legtragikusabb eseményeket sem, ne állítsa eskü alatt, hogy Rákosi elvtárs azt a búzát szorongatja egy híres fényképén, amihez az ő nagyapja egyenesítette ki egy „heves nyáron” a kaszákat – és ami a legszokatlanabb, ma nem jött haza Pistával együtt a Kiadóból, s mikor késő este megjelenik, csak hallgat, komoran, s közli, hogy beugrott a lakásába, hátha levele van. Azt sem

tudtuk eddig, hogy lakása van. De igen, bérelt egy szobát, vacak kis szoba a Pozsonyi úton, de arra jó, hogy ne nálunk rakja le a könyveit, amit csak a legnagyobb nehézségek árán bír elhozni a Báthory utcából – el sem tudjuk képzelni, Pali mennyire nem akarja odaadni neki egyiket sem.

– Pali? a könyveidet? hiszen mindent otthagytál neki, bútort, gyereket, könyvespolcot, mindent?

– A kislányomé. Csak a legfontosabb könyveimet akarom, de Pali mindig előhozakodik valami kifogással, takarítás, meg majd ha Klári hazajön, akkor, meg most nem ér rá válogatni, vagy nincs otthon, amikor megbeszéltük, – rémes, ne, ne, nem bírok erről beszélni.

Réz Palit tulajdonképpen alig ismerjük. Ő a „kis Réz”, csak az utolsó időben kezdett fel-feljönni, kitelne ilyesmi tőle? Hiszen barátok vagyunk, nálunk ismerte meg Klárit, még „beszéltem” is Klárral, mikor kezdődött ez a válás – igaz, Klári egy szót sem szólt, csak sírt, ő nemigen beszélt soha, érthetetlen. Hát nem lehet szépen válni? Csak így, hogy kié ez a könyv, vagy kié a fekete fésű? Iszonyú.

Este megint csak akkor jön haza Kormos, mikor már mind ott vannak a fiúk, s ezúttal Kálnoky is. Kormos arca változatlanul sötét s még arra sem derül fel, amikor Ádám ékes szavakkal bebizonyítja, hogy Kormos voltaképpen a szemináriumon kívül még önkéntes egyéni tanuló is. Titokban, otthon falja a marxista irodalmat, németül tanul, hogy eredetiben olvashassa a nagyokat, gyakran telefonál Sztalin elvtársnak és egyáltalán – elfejlődte mellőlünk, nem tudunk követni a lagymatag, ingadozó eszjárásunkkal, letévedtünk az egyedül helyes útról, s te, te ahelyett, hogy vinnél minket fel, egyre feljebb a magasan szárnyaló legtisztább eszmeiség mennyországába...

– A levélért voltam otthon – veti közbe Kormos halkán.
 – Levélért? Milyen levelet vársz te? A Nobel-díj bizottságától azért a két vacak versért, amit majd ma hajnalban esetleg meg fogsz írni?

– Tegnap kaptam először. Az volt mindössze, hogy „Klárisk a nyakadon”. Névtelenül, a szöveg újságból összevágva. Elégettem, persze.

– És ma is kaptál?

– Igen, a következő sort. „Békafejek a tavon.”

Csönd, Kormos a levegőbe bámul.

Úristen. Hirtelen végigfut bennem a vers. Csak nem akarja még folytatni az ismeretlen gonosztevő? „Kenderkötél, kenderkötél nyakamon.” Ez lehetetlen, ilyen nincs, ez csak rémregényekben fordul elő. Nem mivelünk. Miért, hát nem voltunk fülig mindnyájan néhány rémregényben és – hiszen most is folyik, itt, ahol élünk és milyenek, és kikkel – nem, ez nem lehet igaz. Az Isten verje meg.

Úgy látszik, mindenki ezt gondolja, mert hosszú, rettenetes csönd lesz, aztán egyszerre kezd kiabálni az egész társaság. Czibor tűzpiros, üvölt:

– Csak nem hiszitek, hogy én ilyent csinállok?, ez nem vicc! Aljas, mocskos disznóság!

– Hülye! – Ádám belerúg Czibor bokájába, halálsápadt, nem mer felnézni, ki gondol rád, te barom. Valami állat, akinek Kormos visszaadta a pocsek gyermekverseit.

Kálnokyról most derül ki, hogy a költő alatt ott lapul a jogász, dehogyis lapul, kitör belőle:

– Hozd el a leveleket, ez nagyon súlyos ügy, vaktában nem gyanúsíthatunk senkit. Meg kell nézni azokat a leveleket.

Kormos csak a fejét rázza.

– Mit néztek rajtuk? Mit tudtok meg belőlük? hogy valaki gyűlöl?

– Téged? Hát ki gyűlölne? mindenki imád, te idióta. – Csak nem ugrasz be egy rossz költő mocsokságának? – Ilyet még Cocó se tenne! – fel se bontsd, úgy égesd el! – Mit törődsz vele? – Biztosan a ronda szürke pulóveredre céloz, az a kláris a nyakadon! – De amíg nálunk lakik, tiszta az ing alatta! – hát persze, de azt az illető nem tudhatja! – Hülyék vagytok, nem figyelhetünk az ilyen disznóságra! – Mit dumáltok annyit, gyerünk játszani, Piri, hozzál papírt, ceruzát!

– A következő levelet pedig nem fogod elégetni. Ha naponta kapod, nyilván, egyszerre nyírta ki, egymásután adja fel. Egyenesen ide hozod, megértetted! – Kálnoky merev, mint egy közvádoló.

– No? No? – A másnap összeült haditanács egyszerre nyújtja ki a kezét a bekászálódó Kormos felé, de az csak vállat von.

– Nem volt értelme elhozni. Különben is ez a legviccesebb két sor: „Bárányganéj, Bárányganéj a havon.” Nohát, szópóker legyen, vagy ötbetűs pentatlon? Felejtsétek el, le van szarva, és . . . Van Isten!! Belépek a Pártba.

Mit lehet itt mondani. Barkochbázzuk ki talán? Kálnoky olyan dühös, hogy kétszer is tévesen felel a szópókerben – ilyen még nem fordult elő, soha. És azt sem tudtuk eddig, hogy Réz Ádám szeplős. De most hirtelen elfakul a szép egyenletes arcbőre s a homlokán vörösarna szeplők tüzelnek.

A következő napon már röhögve támít be Kormos:

– Hát nem gyönyörű szöveget kaptam? „Rózsa a holdudvaron, aranyöv derekadon.”

– És most sem hoztad el?

– Hát Poirot mestert akartok játszani? Gyilkosjátékot, mesterdetektívekkel? – Kormos üvölt, az arca hófehér, aztán zöld, utána meg vörös lesz a méregtől, még le sem tette a kabátját, de most feltépi az ingjét is, mintha fuldokolna. Úgyis tudjátok a folytatást, tudom én is, mi a fenét akartok? Élvezni a mélységes mély pszichológiákat. A sűrke agysejtjeitek munkáját! Dögöljete meg, ha nem tudjátok, hogy föladhatta a leveleket akárhol, a főpostán is, nem tudtok meg a pecsétből sem semmit! És mit kínoztok, hogy bocsássam a tisztelt hadbírótság elé. És miért ez a vésztanács? Hogy megtudjátok, ki gyűlöl engem, ki óhajtaná, hogy felakasszam magamat?

És most elkezdd nevetni, lehetetlen, hogy ugyanez az ember így üvöltött az előbb, hirtelen szinte jókedvűen mondja: – Az Isten áldjon benneteket, mért akarjátok még el is olvasni – persze csak holnap ugyebár –, hogy „kenderkötél, kenderkötél nyakamon”. Hiszen úgysem írhatta más, csak – és itt eltörik, elfogy a hangja, megint csak áll, bámul ki a sötét ablakon.

És megintcsak Kálnoky, a bíró, mondja ki azt, amitől mindnyájan félünk és Isten őrizz, hogy kimondjuk, gondolni sem merünk rá.

– Ha ez így van, azt az embert pedig ki kell golyózni.

– Én nem órá gondoltam, az istenért, dehogy, jaj hát, nem! Jó, jó, örültek vagytok, erre ő nem képes, jó, holnap elhozom, itthagynom, csináljatok vele, amit akartok, nem érdekel – és már reszket a hangja megint, a keze is remeg, ha most cigarettára gyűjtana, mint ahogy hirtelen valamenyien rágyújtunk, nem bírná eltalálni a lánggal. De Kormos – egyedül ő –, nem dohányzik.

Ma pedig elsőnek érkezik, pár perccel Vas Pista előtt, havas eső áztatta kabátban, olvadozó hópelyhek fénylenek a haján, ahogy, szokása szerint, két tenyérrel tapad a cserép-kályha keskenyebbik oldalához – a tűz előtt alvó Cyrano mélyet sóhajt, ahogy felpislant rá, de tovább alszik. – Kormos hangja, ami most majdnem vidám monotonóságából csak időnként csap magasra, nem zavarja.

– Ugye ismered azt az ócskavas telepet az üres telken, már jól kívül a Pozsonyi úton. Festői látvány, elvtársnő, neked s a többi szürrealista népellenségnek rakta oda a MÉH bölcsessége! Löttyedt autógumik – nem, a világot sem akarom Rakamaz elvtársnő fenekéhez hasonlítani – rozsdás alkatrészek – ugye, szép szó? – tömege, használt éjjeliedények fülei, s ázott dobozokban házi szemét, mindez ócska rozsdás vaskerítéssel oltalmazva s a kerítés tövében belül egy párhetes kismacska jajveszékél. Láthatóan eltévedt szegény, mint Jancsi és Juliska fele – nem tudott kibújni. Behajoltam érte – kiemelés tőlem –, csuromvíz volt a bundája, ahogyan a meleget keresve hozzábújt. No, azt azért mégsem elvtársam – de mibe törüljem meg – jelzem, tegnap nem tettél tiszta zsebkendőt a zsebembe, igaz, tegnapelőtt sem – tehát? – a levél hő kívánságtok értelmében a zsebemben volt, nem kár érte – belecsavartam az apró lelenc-kölköt s három házfelügyelőt is felzavartam délutáni álmából, míg végre a negyedik örömsikoltással dús keblére ölelte anyamacskájának elbódorgott leánykáját – mert leendő hölgy vala a kölök, mint kiderült, részben a dúskeblű közléséből, részben saját tapasztalatomból, mialatt a szétmállott – jobb sorsra úgysem érdemes! – levél darabkáit szedegettem le, még mindig nedves testecskejéről. S íme így minden elintéződött, a rosszakaró dugába dőlt, a levél

nincs többé, slussz, pász – ahogy Vas költő mondaná és ezt te csak helyeselheted, te, Tövishúzó, Jeromos örök tisztelője, aki, mint ez köztudott, a macskafélék védőszentje volt!

Kormos kék-zöld-szürke szeme a legtisztább sugárral süt rám. Velem fordul egyet a világ, előbb egy tüzes gömb pattan szét bennem, aztán jéggolyóvá válva csúszik le a torkomon.

– Szürke cica volt? – alig tudom kinyögni.

– Tigriscsíkos, mint ez a dohányzacskójelölt – bök Cyrano felé Kormos.

– Jól van, Pistám. Most megyek teát főzni. Mindjárt itt lesznek a többiek, ők is kíváncsiak a végkifejletre. De, idehallgass, nagyon átfáztál? Nem ugranál le ide, szembe, egy fél liter rumért? Inkább grogot főznék, most ráférne mindnyájunkra.

Kormos szó nélkül indul, s egy perc múlva már itt is van a rumosüveggel. A kabátja alatt hozza, mint egy ázott kismacskát. De az üveg csak újságpapírba van göngyölve.

1985. október